

Twynstra Gudde

ADVISEURS EN MANAGERS

Publicatiedatum	23-1-2013
Titel	Informatie Open Planproces Natuur in Flevoland
Subtitel	BERICHT 5
Aantal pagina's	3

Het laatste voortgangsbericht in het kader van het Open Planproces was van vlak voor de kerst. Sinds die tijd is er veel gebeurd. Een belangrijk overleg vond plaats op 9 januari 2013. Dat ging over de schets die Staatsbosbeheer (SBB) heeft laten maken, 'Van wold naar wissel'. Daarin heeft SBB een voorstel gedaan hoe een verbinding tussen de Oostvaardersplassen en het Horsterwold er uit zou kunnen zien, als gemikt wordt op een minimumvariant. Een minimumvariant houdt in dat er uitgegaan wordt van wat nu aan grond verworven is en dat ook qua infrastructuur en inrichting volstaan wordt met een sobere uitvoering. Voorts heeft SBB daarbij aangegeven dat men graag in overleg wil treden met de agrariërs daar in de buurt en eventueel ook tot kavelruil wil komen maar dan alleen op basis van vrijwilligheid.

Dat voorstel was onderwerp van het overleg op 9 januari 2013 waar SBB bij was maar ook een behoorlijk aantal agrariërs uit de buurt, alsmede ook het Flevo-Landschap dat ook grote belangen heeft in het desbetreffende gebied. SBB heeft bij die gelegenheid een presentatie gegeven van de voorstellen. Daar kwamen natuurlijk veel reacties op. Algemene

teneur van die reacties was dat men weliswaar waardering had voor het feit dat SBB zijn nek durfde uit te steken, maar verder ook tegen dit voorstel de nodige bezwaren hield. Het blijft, hoe je het wendt of keert, een doorsnijding van het landbouwgebied. Weliswaar wordt alleen gewerkt met de al verworven terreinen maar dan nog zal men hinder ondervinden, zo is de vrees. Bovendien is men bang dat op een gegeven moment toch weer gedacht wordt aan verdere uitbreiding. Ook werd erop gewezen dat een verbinding hoe dan ook het aanleggen van tenminste twee ecoducten nodig maakt, wat kostbare investeringen zijn. Tijdens het gesprek werden ook nog alternatieven genoemd, bijvoorbeeld een verbinding bij de Knardijk. Na afloop was de conclusie: goed dat het gesprek heeft plaatsgevonden, maar het heeft er niet toe geleid dat de agrariërs voorstander van een verbinding langs de Grote Trap zijn geworden. Dat was trouwens ook niet te verwachten.

Er heeft na deze bijeenkomst nog nader overleg plaatsgevonden over de details van het voorstel en met name ook over de kosten en mogelijke publieke en particuliere kostendragers. Met het voorstel worden ontegenzeggelijk enkele positieve punten bereikt: de voorstanders van een verbinding zien dat er een weliswaar minimale maar toch werkbare verbinding tot stand komt.

Bovendien stellen de voorstanders dat op deze wijze schade voorkomen wordt die zou ontstaan als je de gronden tegen een lagere prijs moet verkopen dan er voor betaald is. En tenslotte zouden op deze plek ook de bestaande compensatieverplichtingen kunnen worden gerealiseerd. Maar de nadelen zijn er ook: de tegenstanders van een verbinding hebben natuurlijk ook bezwaren tegen een minimale uitvoering daarvan, omdat ook dan nog steeds landbouwgebied wordt doorsneden. Bovendien moeten er wel behoorlijke bedragen worden geïnvesteerd om de verbinding ook echt een verbinding te laten zijn. Daarvoor is om het sluitend te maken dan weer de verkoop van veel grond nodig. En wat de compensatieverplichting betreft: alleen voor de foerageergebieden voor kiekendieven geldt dat die in die buurt moet plaatsvinden. In het eindrapport zal dat allemaal goed op een rij worden gezet zodat men daar ook keuzes in kan maken.

De afgelopen weken is verder hard gewerkt aan het maken van een concept voor het eindrapport. Dat is natuurlijk geen eenvoudige opgave omdat –zoals in de voortgangsberichten al meermalen is gesignaleerd– de opvattingen als het gaat om natuur sterk uiteenlopen. Dat geldt zeker als de plannen concreet worden. Het is een illusie te denken dat er ineens in het Open Planproces een oplossing te voorschijn wordt getoverd waar iedereen het mee eens is. Het duidelijkste voorbeeld is de verbinding. Die zal voor de voorstanders daarvan niet gauw te groot zijn, sterker nog: een minimale verbinding zullen ze zelfs al als teleurstellend ervaren. En misschien is die ook wel niet de moeite waard. Maar de tegenstanders zien ook een minimale verbinding als een mogelijke bedreiging en aantasting van hun belangen. Overigens: ook bij andere ontwikkelingen bestaan dit soort dilemma's.

In het Open Planproces zijn inmiddels veel meer plannen en initiatieven op tafel gekomen en besproken. Daar zijn ook heel kansrijke ontwikkelingen bij. Mooi is bijvoorbeeld dat het Rijk inmiddels voor de zogenaamde Markerwadden een forse (€ 30 mln.) bijdrage in het vooruitzicht heeft gesteld, die samen met een bijdrage van de Postcode-terij een goed perspectief biedt. Ook is meer zicht gekregen op de plannen rond Schokland en voor de Oostkant van Dronten, wat in beide gevallen plannen zijn met de nodige potentie als het gaat om natuur. Daarnaast is er ook een behoorlijke serie veel kleinschaliger, maar soms ook heel interessante initiatieven aangemeld. Maar ook bij al deze plannen geldt dat het geen eenvoudige beslissingen zijn en dat ook daar vaak dilemma's bestaan. Kortom: natuur is niet een onderwerp waar men zich mag verheugen in makkelijke beslissingen. Maar de programmatische aanpak die zich in het Open Planproces aftekent en de daarin vervatte faseringsmogelijkheden en flexibiliteit geven natuurlijk wel kansen. Dat is ook in het conceptrapport verwoord.

Het conceptrapport is aangekondigd met twee advertenties, op de website geplaatst en aan degenen die dat gevraagd hadden of die al geraadpleegd waren, direct toegestuurd om commentaar. Bovendien heeft er op 22 januari 2013 een bijeenkomst plaatsgevonden waar iedereen zijn commentaar op het concept kon leveren. Er was een grote opkomst, bijna 60 aanwezigen. Het was een interessante bijeenkomst waarin men over het algemeen van zijn hart geen moordkuil maakte, maar waarin tevens sprake was van een heel constructieve inbreng. Als input voor het rapport was die bijeenkomst uiterst nuttig.

Twynstra Gudde

Wat nu plaatsvindt, is dat we de commentaren, zowel de schriftelijke als de mondelinge, op hun merites beoordelen en waar mogelijk in het rapport verwerken. Soms gaat dat gepaard met nog nader overleg als het commentaar daar aanleiding voor geeft. Op verzoek van een aantal betrokkenen is de uiterste datum waarop per e-mail commentaar kan worden aangeleverd vastgesteld op 27 januari a.s.

Volgens de huidige planning kan het rapport begin februari, dus over een kleine twee weken, worden afgerond. Dan moet er niks tegenzitten natuurlijk, en dat laatste is bij dit dossier niet helemaal uitgesloten. Want zoals vaker gezegd: natuur is in veler ogen belangrijk en ook waardevol, maar niet iets waarover geen meningsverschillen bestaan. Er zullen dan ook knopen moeten worden doorgesneden. Het rapport moet de bouwstenen daarvoor bieden, maar het is de taak van het bestuur om de beslissingen te nemen. Bij het rapport voeg ik een advies van mij waarin ik op persoonlijke titel nog op de zaak zal ingaan.

Prof. mr. R. Bekker

Fotografie: Hugo Schuitemaker